

Autorka světových bestsellerů
Zlatá klec a Stříbrná křídla

CAMILLA LÄCKBERG

 metafora

BRONZOVÉ SNY

Ochraň vše, na čem ti záleží.

Hlavní hrdinka Faye se poté, co se pomstila bývalému manželovi a zajistila bezpečí pro svou matku a dceru, soustředí na svoji firmu. Jenže ve chvíli, kdy už si myslí, že všechno zlé je za ní, se objevuje nová, a ještě strašlivější hrozba – Fayein otec, kterému se podařilo uprchnout z vězení. Muž, který by pro ni měl být největším zdrojem bezpečí, se stává její nejhorší noční můrou, neboť je připravený zničit vše, na čem jí záleží. Faye tak musí především ochránit své nejbližší a zároveň své celoživotní dílo, úspěšnou kosmetickou firmu Revenge. Shromáždí kolem sebe okruh žen, jimž bezmezně důvěřuje, a zosnuje plán na závěrečnou odplatu. Bude ho však schopná uskutečnit, když je její otec nebezpečnější než kdy dřív? Zdá se totiž, že spojil své síly s nemilosrdnými zločinci, kteří se nezastaví vůbec před ničím...

Audiokniha *Bronzové sny* byla ve Švédsku nominována na Storytel Awards 2025.

„Stejně rafinovaná jako vždy [...] Chytrá, odvážná a krásná hlavní hrdinka. [...] Camilla Läckberg mě pokaždé přesvědčí, jak je pro nás ženy důležité vzájemné sesterství.“

Bohusläningen

„Stejně jako v ostatních knihách je zde kladen velký důraz na girl power a silné ženské postavy. Tenhle díl je podle mě asi nejlepší, i když Stříbrná křídla s ním drží krok. Neuvěřitelně dobrá kniha a je mi trochu smutno, že série skončila, ale jsem moc ráda, že jsem ji přečetla.“

čtenářský ohlas na [Godreads.com](https://www.godreads.com)

CAMILLA
LÄCKBERG

BRONZOVÉ SNY

CAMILLA
LÄCKBERG

BRONZOVÉ
SNY

Přeložil Martin Severýn

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Copyright © Camilla Läckberg 2024

First published with the title *Drömmar av brons* in 2024

by Bokförlaget Forum, Stockholm

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Martin Severýn, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-891-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-890-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-338-4 (print)

*Mým sestrám Ritě, Leně, Auroře, Eleonoře a Isadoře –
sestrám pokrevním, sestrám vyvoleným*

Únor

Faye pozorovala sněhem pokrytý dvůr. Opírala čelo o zamřížované okno a upřeně hleděla na vysoký plot, který odděloval trestance ve věznici Stenakull od zbytku společnosti. Nad lesem kroužil obrovský pták, udělal pár otoček a zmizel jí z dohledu.

Všechno se zvrtno. Její matka Ingrid a dcera Julienne budou brzy po smrti, přes veškeré marné pokusy je ochránit. Musí se odsud dostat ven, ale netuší, jak by to měla zařídit. V průběhu života ji nic – ani dospívání ve Fjällbace, ani manželství s boháčem v luxusním bytě v Östermalmu nebo kariéra úspěšné ředitelky společnosti – nepřipravilo na tuhle situaci. Jak se jen spojit s ostatními, přimět je, aby jí uvěřili, *následovali* ji?

Dokáže začít znova od začátku? Zvládne se znovu osvobodit?

Faye si nikdy nepřipadala tak osamělá. Daleko od Julienne, dál než kdykoli předtím. Už teď jí svoboda chyběla, a to ji sem přivezli teprve před pár hodinami.

Hlas na chodbě ji přiměl natáhnout krk.

Polkla.

Zavřela oči.

Takhle to skončit nemůže. To nepřipustí.

I. ČÁST

O osm měsíců dříve

FAYE SHLÍŽELA Z APARTMÁ Grand Hôtelu na vodu proudící Stockholmem. Po nábřeží pod královským zámkem se procházely hloučky lehce oděných lidí. Přiložila si dlaň na hrudník, cítila, jak jí tlučé srdce. Už jí někdy bušilo tak prudce?

Někdo zaklepal na dveře. Trhla sebou.

„Kdo je tam?“ zavolala. Její hlas zněl příliš slabě, sotva ho poznávala.

Fakt, že se musela zeptat, jí na klidu nepřidal.

„Alice,“ uslyšela známý hlas a s úlevou vydechla.

Ruka se jí třásla, když otevírala dveře.

Přítelkyně, a zároveň důležitá partnerka ve Fayeině společnosti Revenge, začala okamžitě po překročení prahu kroužit po apartmá.

„Tak takhle si žije ta druhá z nás.“

„Zatímco ty žiješ vyloženě ve slumu, Alice.“

Faye se podařilo dostat ze sebe náznak úsměvu, přestože jí srdce stále tlouklo jako o závod.

„Madonnu a Beyoncé pokaždé ubytují v tomhle apartmá?“ Alice se posadila na jednu z obřích pohovek. „Nebo tu mají ještě něco fajnějšího?“

„Nemají, bydlí tady.“

Faye se natáhla pro stříbrnou kávovou konvičku na obřím tácu přeplněném snídaňovými dobrotami.

„Takže teď vdechuju zbytky jejich DNA...“, pronesla Alice zbožně.

Faye se podařilo znovu zasmát.

„Ty už snad dávno vyvětrali. A doufám, že odstranili i všechny stopy tělesných tekutin. Budou ti muset stačit moje spory.“

Podala Alici šálek s kávou a ukázala na konvičku s mlékem.

Alice zavrtěla hlavou.

„Ne, děkuju. Kávu si dávám černou. Stejně to teď mám i s milencem.“

Faye nalila do šálku i sobě, uchechtla se a usadila se do protějšího křesla.

„To nebylo zrovna politicky korektní, řekla bych...“

Alice pokrčila rameny. Po ošklivém rozvodu s Henrikem dávala osvobozujícím způsobem najevo, že na ná-zory ostatních ohledně svého stylu života naprosto kašle.

„Proč ses chtěla sejít tady, a ne v kanceláři? A proč vlastně nespíš doma?“

Alice šla jako obvykle rovnou k věci.

Faye se podívala na své ruce. Nerada do svých trápení zatahovala své milované, jenže z dřívějších zkušeností zároveň věděla, že *sama* znamená *v oslabení*.

„Včera jsem zahlédla otce. Když jsme seděly u Richého. Zastavil se před oknem restaurace a zíral přímo na mě. Potom zmizel.“

Při vzpomínce na otcův zlý pohled se zachvěla. Pohled, před kterým se celé dětství i dospívání krčila, který ji osla-

boval, protože věděla, že když se na ni nebo na matku podívá právě takhle, nepotrvá dlouho a čeká je trest.

Alice prudce postavila hrnek na tác, až to zařinčelo.

„Víš to jistě?“

Faye přikývla.

„Ano. Naprosto jistě.“

„Všimla jsem si, že se něco děje. Zmlkla jsi a rychle ses vypařila. Dokonce i Ylvo to překvapilo.“

„S ní taky potřebuju mluvit.“

Faye s Alicí se setkaly pohledem.

„Přišla jsem domů a už na schodech se mi něco nezdálo. Jako by se někdo pokoušel dostat do bytu. Tak jsem jela rovnou sem a zamluvila si pokoj.“

„Panebože.“ Alice natáhla ruku a vzala tu její do dlaně.

„Jak to teď uděláš s Itálií?“

Faye se sevřelo hrdlo, stačilo jen pomyslet na nádherný dům v Ravi, kde na ni čekaly maminka s dcerou.

„Tu cestu zruším. Nemůžu riskovat, že ho přivedu rovnou k nim. Ví, že žijí, držel v ruce jejich fotografii, kterou jsem dala Jackovi, než... zemřel. Zřejmě spolu zůstali v kontaktu i po útěku z vězeňského transportu, Jack dal nejspíš tu fotku otci a teď... Já nevím. Ale musím si najít nové bydlení. Nějaký dům. Od doby, co jsem se přestěhovala do Stockholmu, jsem kromě azylu u Kerstin nežila v domě. Snad na to otec nepřijde.“

„A není to ve městě bezpečnější? V nějakém bytě?“

Faye zavrtěla hlavou.

„Tam se vždycky pohybuje moc lidí. Dům dokážu kontrolovat, hlídat.“

„Řekni, kdybych ti mohla nějak pomoci,“ vyzvala ji Alice a vstala. Nalila si z konvice ještě trochu kávy.

„Tvou pomoc budu určitě potřebovat. Ale nejdřív se musím o pár věcí postarat sama.“

„Myslíš, že by se vážně odvážil napadnout tě? Podařilo se mu přece uprchnout z vězení. Nebude se spíš držet zpátky? A nechat vás na pokoji?“

Faye znovu zavrtěla hlavou.

„Ne. Zním ho moc dobře. Přijde. Proč by mi jinak ukazoval tu fotku? Musím být připravená.“

Na pažích jí naskákala husí kůže, jako by se v luxusním hotelovém pokoji prudce ochladilo.

„A co naše spuštění kampaně za oceánem? Odložíme to?“

„Ne. To vyřeším. Nedřely jsme jako koně proto, abychom teď všechno ohrozily odkladem. Pokud ovládneme americký trh, dostaneme Revenge mezi absolutní špičku kosmetických značek, to víš stejně dobře jako já. Nedovoluji, aby nám v cestě stál můj otec.“

Faye si přitáhla ruce blíž k tělu, teplota v místnosti snad ještě klesla. Přehnala to s klimatizací?

„Můžeš nějak zajistit větší bezpečnost u nás v kanceláři? Budu tam muset vyrazit, nejspíš ještě dnes,“ podotkla Alice.

„Okamžitě se o to postarám.“

Alice vstala a pevně ji objala.

Faye ucítila důvěrně známou vůni Chanelu N° 5. Alice si vždycky potrpěla na klasiku.

Když za přítelkyní opět zaklaply dveře, přešla Faye do ložnice a po jistém zaváhání vzala do ruky mobil. Na ten hovor se vůbec netěšila. Nesnášela, když musela lhát své dceři. Matce ale řekne pravdu. Věděla přece lépe než kdokoli jiný, jaké nebezpečí její bývalý manžel představuje, nebylo by správné jí to nepovědět.

Faye vzdychla a spustila FaceTime. Píchlo ji u srdce, když se na obrazovce objevila rozkošná tvářička její dcery.

„Mami! Kdy se vrátíš domů? Namalovala jsem ti obrázek, dostaneš ho, až přijedeš!“

„To jsi strašně hodná, zlatíčko! Moc mi chybíš, ale ještě chvilku potrvá, než se maminka vrátí, musím nejprve vyřešit nějaké pracovní záležitosti, víš?“

Zklamání v Juliennině pohledu znala až příliš dobře. Slib neporušila poprvé. Viděla, jak se dcera snaží tvářit nenuceně, a zabořilo ji to ještě víc.

Pokřčila rameny.

„Chápu.“

„A jak se tam máš?“

„Dobře, ale asi chceš stejně mluvit spíš s babičkou, jako vždycky, ne?“

„Julienne... Zrovna teď si opravdu potřebuju s babičkou nutně promluvit, ale příště si určitě můžeme...“

„Jasně.“

Tvář zmizela a nahradily ji pohupující se stěny a tmavý nábytek, jak Julienne procházela domem.

„Babi!“ volala.

Pak se objevil matčin obličej.

„Můžeš se někam zavřít?“ zeptala se Faye potichu.

Matka přikývla a Faye na obrazovce telefonu sledovala, jak jde nahoru do patra.

„Co se děje?“ vyhrkla trochu dýchavičně, jak vyběhla schody. „Děsíš mě.“

Faye se zhluboka nadechla.

„Včera jsem ho viděla. Otce. Myslím, že se mi pokusil dostat do bytu.“

Matka zalapala po dechu.

„Göstu? Víš to jistě?“

Stejná otázka, jakou jí položila Alice, a Faye na to i stejně odpověděla.

„Ano. Naprosto jistě. A dokonce ví, že jste naživu. Cestu za vámi do Itálie jsem zrušila. Pochybuj, že o domě v Ravi něco tuší, ale jestli mě sleduje, nechci ho přivést až k vám.“

Cítila, jak se jí zpod víček derou slzy, ale zahnala je.

„Buď prosím obzvlášť opatrná. A samozřejmě se postarám, abyste tam byly ve větším bezpečí. Nehodlám nic ponechat náhodě.“

„Kde jsi teď?“

Matce se lehce třásl hlas, mobil v ruce se jí klepal.

Právě to otec uměl skvěle. Vzbudit v nich hluboký, primitivní strach. Obě věděly, čeho je schopen a jaké zlo v něm dřímá.

„Zaplatila jsem si pokoj v Grandu. Ale zařídím si tu nové, bezpečnější bydlení.“

„Dávej na sebe pozor,“ špitla matka a Faye jen přikývla.

Nemůže dovolit, aby ji přemohl strach. Nechce dát otci tu moc. Musí zachovat chladnou hlavu a naplánovat další krok. Utekl z vězení, hledá ho policie, to jí poskytuje jistou výhodu.

„Postarej se o Julienne. Miluju vás,“ řekla a zavěsila.

Zůstala sedět na posteli. Po tom všem, co se v posledních letech seběhlo, se na další boj cítila příliš unavená. Jenže přesně to teď musí udělat. Bít se za sebe a za život své rodiny. Vzpomněla si na fotografii, kterou ukázala Jackovi a kterou jí sebral. Jiná fotka maminky a Julienne neexistovala, stýskalo se jí a chtěla by se na ni pořád dívat. Zachytila je na sicilské pláži, před očima viděla, jak

se Julianne na snímku choulí v babiččině náruči, dlouhé světlé vlásky má po koupání v moři zacuchané a hledí přímo do objektivu. Tu fotku měl teď její otec.

Bila by se za ně do poslední kapky krve.

Opět vzala do ruky mobil a vyhledala si *realitní makléř, Stockholm*. Hned první výsledek odkazoval na kancelář, která se evidentně specializovala na exkluzivní nemovitosti. Klikla na telefonní číslo na webových stránkách a za okamžik už se ozval mužský hlas.

„Dobrý den, ráda bych koupila dům,“ oznámila Faye stroze.

„Výborně! Přepojím vás na našeho makléře.“

Natáhla se pro minerálku na nočním stolku, potřebovala zapít hořkou pachutí kávy.

„Dobrý den, tady Peter Bladh, jak vám pomůžu?“ Podle zvuků v pozadí se zdálo, že sedí v autě.

„Jmenuju se Faye Adelheimová a ráda bych koupila dům. Rychle. S pozemkem přímo u moře, a ne víc než půl hodiny od centra Stockholmu. Na ceně nezáleží.“

Rozhostilo se krátké překvapené ticho.

„Hm... Mám tu jeden dům, který by vám mohl vyhovovat,“ odpověděl. „Na ostrově Lidingö, hned u vody. Nabídková cena je...“

„Jak jsem řekla,“ přerušila ho Faye, „cena nehraje roli. Kdy se na něj můžu zajet podívat?“

„Kde se nacházíte?“ zeptal se makléř.

Musí se chovat jakoby nic, nedat najevo strach. Útok přijde co nevidět, musí být připravená.

„Bydlím v Grand Hôtelu.“

„Můžu vás tam za dvacet minut vyzvednout. Potřebuju se jen stavít v kanceláři, vzít kódy a klíče od domu.“

„Výborně.“

Zavěsili a Faye zamířila do sprchy. Má toho na práci až až. Musí ochránit svou rodinu. Za každou cenu.

DŮM SI NECHAL před pěti lety postavit jeden švédský miliardář. Teď si pořídil rodinu, prodal podíl ve známé finanční skupině a přestěhoval se do New Yorku. Na finančníka měl pozoruhodně dobrý vkus, napadlo Faye, když si prohlížela zařízení domu. Pokud s tím tedy měl cokoli do činění. Jen samotné vybavení mělo hodnotu několika milionů, nebylo ale nijak křiklavě okázalé. Docela dobře si dokázala představit, že by tu žila.

Kolem pozemku se tyčila vysoká zeď, a když sem v makléřově kabrioletu zajížděli, masivní elektrická brána se nehlučně rozestoupila do stran. Dům měl tři podlaží a nacházel se až na samém konci ostrova. Jednu celou stěnu tvořila panoramatická okna s výhledem na moře. Pod nimi se táhl perfektně udržovaný trávník, na něm stál velký bazén a o kousek dál uviděla písčnou pláž.

Makléř Peter stál u jednoho z ohromných oken. Faye si rychle procházela dům a on jí nechával prostor. Kolem pozemku právě projížděla loď, pendlující mezi ostrůvky stockholmských šér, a vysílala k pobřeží drobné vlnky.

„Jsou poloprůhledná. Skla nechal majitel zbrousit tak, aby člověk viděl ven, ale nikoli dovnitř.“

„Jako ve výslechové místnosti?“

Peter se zasmál. Po tváři se mu rozlil krásný, symetrický úsměv. Zuby měl bílé a rovné.

„Ano, jako ve výslechové místnosti.“

Postavila se vedle něj a ucítila vůni jeho parfému. Mohlo mu být kolem třiceti, byl vysoký, měl vlnité hnědé vlasy sčesané na jedné straně na pěšinku. Očividně hodně trénoval. Choval se k ní zdvořile, ale ne upjatě, sebevědomě, ale ne vlezle. Zaujal ji na první pohled a cesta sem s ním příjemně uběhla.

Domnívala se, že je svobodný. Rozhodně neměl prstýnek a oblékal se přirozeně, slušivě a vědomě mužně, nikoli podle vkusu nějaké ženy.

„Majitel sem instaloval špičkový bezpečnostní systém. Kamery a alarmy jsou přímo napojené na firmu Wadling Security. Prodávající na bezpečnost velmi dbal. Stockholm už není, co býval. Jistě víte, že se určité loupežné gangy soustředí právě na takovéto nemovitosti. Nic jim není svatě, je potřeba se chránit.“

Faye přikývla a pohled se jí svezl na svaly na hrudi, které se Peterovi rýsovaly pod upnutou košilí. Musela se hlídat, aby si neolízla rty.

Loupežné gangy ji neděsily, ona se bála vlastního otce. A tomu žádný bezpečnostní systém na světě nezabrání, aby se k ní pokusil dostat, pokud se pro to rozhodne. Při jedné z mála příležitostí, kdy se ho matka rozhodla opustit a utekla s Faye a Sebastianem na ubytovnu, jim už následujícího rána bušil na dveře. Šel po stopě jako lovecký pes, vždycky je našel. Ale dobrý bezpečnostní systém jí mohl poskytnout čas.

„Co na to říkáte?“ zeptal se Peter po chvilce ticha.

Faye krátce přikývla.

„Jsou ještě jiní zájemci?“

„Včera se tu byl podívat Martin Lorentzon.“

Věděla, že spoluzakladatel Spotify rozhodně nemá po ohromném úspěchu firmy hluboko do kapsy. V tom případě si musí pospíšet.

Dům byl perfektní. Tady bude v maximálním bezpečí, bude bydlet blízko centra metropole, a přitom v soukromí, které teď potřebuje. Tady by ji nerušili žádní zvědaví sousedé jako v Östermalmu, kde se situace v posledních letech, kdy tam bydlela, stále zhoršovala. Dřív by ji ani nenapadlo, že by někdy přesídlila na neosobní, nenápadný ostrov Lidingö. Teď ji ovšem právě tohle lákalo. Navíc dům může nechat přísně střežit, tak, jak by to v případě bydlení ve městě nyní už nešlo.

„K požadované ceně přihodím pět milionů. Pokud se budu moct nastěhovat okamžitě.“

„To by neměl být problém. Zavolám prodávajícímu.“

Peter odkráčel dolů po schodech a nechal Faye o samotě. O chvílku později se objevil na trávníku u pláže s telefonem přitisknutým k uchu. Faye zůstala stát, uklidněná vědomím, že ji za oknem nevidí.

Znovu se zachvěla. Otcovo zjevení ji přimělo změnit plány. Nebyla pánem situace. Potřebuje opět převzít kontrolu. To ale nepůjde, dokud bude tak napjatá.

Přitiskla dlaň na sklo a druhou ruku si strčila do kalhotek. Už stačila zvlhnout. S pohledem upřeným na Petera se hladila, pozorovala to vypracované tělo, sebejisté držení. Představovala si vyrýsované prsní svalstvo. Určitě má hrud' dohladka oholenou. S malými tvrdými bradavkami. Netrvalo dlouho a udělala se. Kousla se do rtu, zadusila

sten, který se jí dral z hrdla, zavřela oči a celým tělem jí projelo vzrušení.

Po chvíli si upravila šaty a posadila se na krémovou pohovku. Tep se jí uklidnil. Z birkinky od Hermès vytáhla pudřenku své značky Revenge a podle odrazu v malém zrcátku si upravila make-up. Pak rozeplula vnitřní kapsu kabelky a vylovila řetízek se stříbrným medailonkem, který tam nosívala ukrytý od chvíle, kdy přišla o tu jedinou fotografii. Otevřela ho a dívala se na malý snímek sebe a Julianne. Fotila je Kate Gaborová, když byla Julianne ještě docela malinká. Tenhle obrázek měla ze všech nejraději.

Zaslechla na schodech Peterovy kroky, rychle zavřela medailon a strčila náhrdelník zpět do kabelky.

Stoupl si před ni.

„Omlouvám se, trochu to trvalo.“

Faye se usmála.

„Nic se neděje. Užívala jsem si výhledy.“

Přejížděla Peterovo tělo pohledem.

Odkašlal si, opálené tváře mu lehce zrudly.

„Mluvil jsem s majitelem, vaši nabídku přijal. Když jeho žena zaslechla, že tou kupující jste vy, naprosto ji to nadchlo. Mám vám vyřídit, že je velkou fanynkou vás i vašich výrobků. Prý vždy používá jediné Revenge.“

„Žena se vkusem.“

Faye vstala a Peter jí gestem ruky naznačil, aby šla první. Vyťukával kód, kterým se zamykal dům a zapínal alarm. Faye se mezitím vydala k autu, posadila se a z vlasů si stáhla sluneční brýle na oči. Peter si sedl za volant, zvedl dálkový klíč, stiskl tlačítko a brána se neslyšně otevřela.

Cestou ven si Faye v bočním zrcátku prohlížela dům, který právě koupila. V jiném světě by se sem s ní jednoho dne nastěhovala i Julianne, ale to nepřicházelo v úvahu. V očích veřejnosti byla Julianne po smrti. Někdy to připadalo reálné dokonce i jí samotné, hrála svou roli tak dobře, že ji už jen ta myšlenka dokázala rozesmutnit.

Neměla na vybranou. Fotografie, které objevila v Jackově počítači, byly naprosto ohavné. Vystavil Julianne těm nejodpornějším situacím. Musela ji od něho dostat pryč a postarat se, aby se k ní už nikdy nepřiblížil.

A jedině díky téhle životní lži byla jakákoli dceřina existence vůbec myslitelná. Faye doufala, že ji zvládne nést dál, ovšem někdy ji ta tíha div nezdrtila.

FAYE NA PETERA naposledy svůdně mrkla a vydala se z realitní kanceláře pěšky ulicí podél parku. Papíry k domu na Lidingö už podepsala. V parku Humlegården panoval čilý ruch poledních pauz: Stockholmané si tu roztáhli deky na piknik nebo jen tak polehávali v trávě. Slunce svítilo a rozpalovalo tmavý asfalt, po nebi se táhly tenké pruhy bílých obláčků.

Město si zamilovala ve chvíli, kdy se kvůli vysoké do Stockholmu přestěhovala. Tehdy jí připadal obrovský. Teď ji zničehonic skoro dusil. Jako by každého kolemjdoucího poslal její otec.

Nálada se jí změnila tak prudce, až se jí zatočila hlava. V jednu chvíli jí svět připadal jako obvykle, pak si ale vzpomněla, že ji pronásleduje, a okamžitě ji svými drápy sevřel strach.

Dala se vlevo a vyrazila směrem k náměstí Stureplan a ke kanceláři Revenge. Alice ji po telefonu ujistila, že sídlo firmy zajistily maximální ostrahou, přesto se jí cesta tam zdála riskantní. Otec bezpochyby věděl, kde se nachází. Nemůže se ale přece pořád schovávat.

Recepční se na Faye vesele usmála a zamávala jí. Kout-

kem oka zaznamenala dva hlídače, každý stál z jedné strany vchodu a tvářili se zachmuřeně a nebezpečně. Hosté čekající na vpuštění zvedli zvědavě obočí, když kolem nich procházela. Na pohledy cizích už si zvykla. Ve Švédsku i v zahraničí se stala známou osobností.

Někdy si svou popularitu užívala, jindy vnímala její tíhu. Poznávali ji všude, což zrovna teď žádnou výhodu nepředstavovalo. Zároveň k úspěchu slávu potřebovala. Legenda Faye. Zrazená žena, která se vzepřela. Ne že by to nebyla pravda a její součást, ale vnější obraz si pečlivě utvářela sama.

Faye protáhla kartu čtečkou, prošla bezpečnostní přepážkou a pospíchala k výtahům. Ulevilo se jí, když unikla pozornosti okolí. Tady měla svůj hrad, své útočiště. Tohle všechno vybudovala sama. Z ničeho.

Stiskla tlačítko nejvyššího patra a výtah ji měkce a lehce vynášel vzhůru. Dveře se otevřely a ona vykročila rovnou vpravo. Ylvina rohová kancelář měla díky ohromným panoramatickým oknům úchvatný výhled na město.

„Proboha, Faye,“ vydechla Ylva, když vešla.

Vstala a objala ji stejně vřele a dlouze jako před pár hodinami Alice v apartmá hotelu Grand. Tentokrát se jí do nosních dírek vtírala vůně Chloé. Chanel N° 5 byl pro starší dámy, jak si Ylva láskyplně utahovala z Alice.

„Zvýšily jsme zajištění objektu na maximum,“ ubezpečila ji Ylva, když se usadily na tvrdou, nepohodlnou sedačku v rohu obří kanceláře.

„Nechápu, proč si ji tu necháváš,“ ušklíbla se Faye. „Bolí mě z ní zadek. A píchá.“

Přejela rukou po potahu a měla pocit, jako by se jí do dlaně zapichovaly jehličky.

„Patří k rodinným pokladům. Připomíná mi, odkud pocházím,“ vysvětlila Ylva. „Jinak hrozí, že člověk zpohodlní.“

„Můj zadek s tebou nesouhlasí.“

Pozorovala usmívající se Ylvu. Spjoval je pocit sesterství. Tyhle ženy poznala na své pouti, stály jí po boku stůj co stůj. Neměla v nich jen kamarádky – staly se její rodinou.

Zrovna cesta těchto dvou k přátelství se dala považovat přinejmenším za zvláštní. Všechno to začalo tím, že načapala svého muže Jacka v posteli právě s Ylvou. Pak spolu měli dokonce dítě, dceru. Mezi Faye a Ylvou už ale nezůstal ani stín zloby. Jack je zradil obě. A ony se mu pomstily.

Ylva se k Faye naklonila.

„Co uděláš?“

„Pro začátek jsem si koupila dům. V bytě jsem se necítila v bezpečí. Ještě jsem nemluvila s Kerstin, ani nevím, jestli bude chtít zůstat ve svém bytě, nebo se přestěhuje do domu se mnou.“

„Kolik potřebuješ?“

Ylva se starala jak o finance Revenge, tak o Fayeiny soukromé peníze. Na čísla byla odbornice, zářila v nich tak, jak se o tom Faye ani nesnilo, přestože studia na prestižní Obchodní univerzitě zvládla úspěšně. Školu nicméně nedokončila, a jestli se něco během budování firmy naučila, pak to, že se především musí obklopit schopnými lidmi.

„Osmdesát milionů.“

„Aha, takže jenom nějaká chatička.“

„Něco takového.“

Faye se usmála. Úspěch Revenge jí poskytl bohatství, o kterém se jí během vyrůstání ve Fjällbace ani zdaleka nesnilo. Všechno si ale člověk za peníze nekoupí. Právě teď by vyměnila každou korunu za bezpečí pro všechny svoje blízké.

„Vyřeším to, máš s sebou smlouvu?“

Faye jí podala luxusně vypadající složku, Ylva vstala a položila si ji na stůl. Posadila se zpět k Faye a vzala její ruce do dlaní.

„Jak se cítíš?“

Pohled měla odhodlaný, neústupný.

Faye se dral do hrdla pláč, několikrát polkla. Teď si nemohla dovolit se hroutit. Na to neměla čas ani peníze.

„Hrozně. Když budu zcela upřímná. Příšerně. Zrušila jsem cestu do Ravi a musela jsem Julianne lhát, že je to kvůli práci. Její tvářička, když jsem to řekla...“ Faye si odkašlala, slova se jí zadržávala. Několikrát se zhluboka nadechla. „Mámě jsem vysvětlila, o co běží. Myslím, že otec o domě v Itálii netuší, ale nemůžu si dovolit cokoli riskovat. Měla bych co nejdřív najít nejlepší bezpečnostní agenturu a zařídit jim nepřetržitý dohled.“

„Používáme Secur, jsou nejspolehlivější. Všechno jsem si o nich zjistila, než jsem je najala. Mám se o to postarat?“

„Ne, chci si s nimi promluvit sama. Dej mi na ně kontakt, zařídím to.“

„Jasně. Pošlu ti ho radši hned.“

Ylva vytáhla mobilní telefon a rychle na něm něco natukala. Pak vzala Faye za ruku a pevně ji stiskla.

„Nejsi v tom sama. Na to nikdy nezapomínej.“

„Já vím.“

V krku ji opět páčil pláč, ale znovu ho spolkla.

Při odchodu z Ylviny kanceláře se zastavila ve dveřích a panoramatickými okny vyhlédla ven. Stockholm. Tak krásný, a přitom teď tak zrádný. Někde tam venku se pohybuje její otec. A nevzdá to, dokud ona bude naživu.

Naplnňoval ho hněv, kvůli němuž několikrát téměř zabil matku. Hněv, který se uměl projevit jen tvrdými pěstmi. Tím, že ubližoval a ničil. Faye měla jedinou možnost, jak matku od otce osvobodit: nafingovala její smrt a postarala se, aby vina padla na něj.

Od té doby se otec toužil Faye pomstít.

„Vítejte,“ pozdravila ji žena za recepčním pultem z tmavého dubu. Obratně se snažila nedat najevo, že ví, kdo naproti ní stojí. „Nabídnu vám něco k pití?“

„Ani ne, děkuju.“

„Carl tu bude hned.“

V tu chvíli vešel muž kolem padesátky. Byl vysoký, záda měl rovná jako pravítko. Vojenskou minulost v sobě nezapřel, což Faye uklidňovalo. Podal jí silnou ruku.

„Carl Novak.“

Stisk ruky měl pevný, ale ne dominantní.

„Faye.“

Vedl ji do nečekaně velké kanceláře s výhledem na davy proudící po třídě Kungsgatan. Společnosti Secur se očividně dařilo.

„S čím vám můžu pomoci?“

Faye si přehodila nohu přes nohu a sundala sluneční brýle.

„Především se chci ujistit, že cokoli tady řeknu, se nedostane nikam dál.“

Strčila ruku do kabelky a vyndala připravenou smlouvu o mlčenlivosti. Položila ji na stůl a posunula směrem ke Carlovi.

„S Revenge už jste jednu smlouvu podepsali, ale já teď přicházím v soukromé záležitosti.“

Pokud její jednání Carla překvapilo, nedal to na sobě nijak znát. Přejel listinu očima, vytáhl z horní zásuvky psacího stolu pero a zručným pohybem dokument podepsal.

Faye jej přeložila napůl a schovala zpět do kabelky.

I přes jeho podpis se celou svou bytostí vzpírala prozradit, kde se její matka s Julianne ukrývají. O tom, že jsou naživu, věděly kromě Faye už jen Kerstin, Alice a Ylva, její nejbližší důvěrnice. Otec sice měl tu fotografii, ale žádné skutečné důkazy. Fayeina bývalého manžela Jacka odsoudili za vraždu Julianne a Fayeina otce za vraždu matky. Pokud by vyšla pravda najevo, nezpůsobilo by to jen její pád, určitě by ji poslali do vězení.

„Vlastním nemovitost v italském Ravi. V tom domě pobývají dvě osoby, kterým bych ráda zajistila osobní strážce. A pokud vím, jedno vaše oddělení se zabývá mezinárodními bezpečnostními zakázkami.“

Carl přikývl.

„Odkdy byste si to přála?“

„Ihned.“

Opřel se do židle a pozoroval ji.

„Hrozí jim nějaké naléhavé nebezpečí?“

„Ano. Potřebuju je ochránit od akutního, život ohrožujícího nebezpečí. Všemi dostupnými prostředky. Chci, abyste na to nasadil své nejlepší muže a ženy.“

„Pochopitelně. Abychom je mohli ochránit, budeme potřebovat...“

„Zaplatím jakoukoli sumu. Lidé, které tím pověříte, podepíší mlčenlivost. A jak říkám, musí to být ti nejlepší z nejlepších, které máte.“

Bez jediného mrknutí oka si přejel rukou po perfektně oholené tváři.

„Mlčenlivost není problém. Všichni naši operativci prošli solidní vojenskou kariérou. Máte fotografii nemoovitosti, v níž objekty bydlí?“

Faye vyndala telefon a hledala v e-mailech záběry z drohů, které dostala, když dům kupovala.

Podala mu mobil. Natáhl se pro brýle, nasadil si je na kořen nosu a fotografie si prohlížel.

Nakonec telefon odložil.

„Je to velký pozemek, ale jak koukám, jeho hranice jsou zajištěny dobře, i když to samozřejmě musíme zkontrolovat přímo na místě. Je zabezpečený poplašným systémem?“

„To všechno tam je. Podle bezpečnostní firmy, se kterou v Itálii spolupracuju, na trhu lepší vybavení neexistuje. Jenže to nestačí. Teď už ne. A ráda bych najala společnost, na kterou se opravdu můžu spolehnout.“

Carl jí vrátil mobilní telefon, sundal si brýle, opatrně složil jejich nožičky, a položil je na stůl.

„Ještě dnes večer tam pošlu dva lidi. Podle jejich posudku společně s nimi rozhodnu, kolik lidí tam do terénu nasadíme. Souhlasíte?“

„Ano.“

V koutcích úst mu hrál nepatrný úsměv, ale oči vyzařovaly klid.

„Budou v bezpečí. Zaměstnávám vojáky, jedny z nejlépe vycvičených na celém světě.“

Faye přikývla. Ramena jí jemně poklesla.

„Taky jsem dnes koupila nemovitost tady ve Švédsku a potřebovala bych zajistit ostrahu i v ní,“ dodala.

Přestože ji Peter Bladh ujistil, že bezpečnostní firma, kterou najal bývalý majitel, patří k naprosté špičce, nemohla se na to Faye spolehnout. Nebyl čas na hrdinství.

„Vyřešíme to okamžitě po této schůzce,“ ujistil ji Carl, když mu napsala adresu. „Nejpozději dnes večer bude ostraha na místě.“

Faye se opřela.

„Výborně. Potřebovala bych ale pomoci ještě s jednou záležitostí, která taky nepočká, musí se s ní začít dnes.“

Když Carlovi vysvětlovala, co má na srdci, nehnul ani brvou. Faye mu pověděla, co po něm žádá, a on jen krátce přikývl.

SLAVNÝ LESNÍ HŘBITOV Skogskyrkogården působil i v šedém oparu krásně. Faye se lehce zachvěla a chvatně zamířila k hrobu. Neustále se ohlížela přes rameno. Opanoval ji pocit, že ji někdo pronásleduje, ale potkala jen čilé důchodce s holemi v rukou a maminky s kočárky, které spolu klábosily.

Jako vždy se dala vpravo, aby se vyhnula oddělení s dětskými hroby, všichni ti plyšáci a příliš krátké vzdálenosti mezi daty narození a úmrtí ji tížili víc, než dokázala snést. Když se blížila k Chrisině hrobu, zpomalila krok. Návštěva tady jí vždycky přinášela bolest i radost zároveň. Dnes by měla narozeniny. A Faye chtěla, aby její nejlepší kamarádka nebyla ten den sama. I kdyby měl nastat konec světa, stejně by si přišla na chvíli k Chris sednout a vnímat její blízkost.

Poznaly se na Obchodní univerzitě a dlouhé roky byly nerozlučné. S nikým jiným nezažila tolik legrace, s nikým než s Chris se tolik nenasmála, nikoho tolik nemilovala. Chris představovala životní radost ztělesněnou nádherně temperamentní osobností a Faye se s faktem, že už tady její přítelkyně není, stále smířovala jen těžce.

Chris před svou smrtí ještě stihla prožít lásku, čímž se Faye utěšovala zvláště v nejtěžších chvílích, kdy se jí stýskalo tak zoufale, že se jí srdce div neroztříštilo na kousky. Než si ji vzala rakovina, provdala se Chris za Johana, dobráka, který ji miloval v dobrém i zlém až do samého konce.

Někdy si Faye říkala, jestli podobnou lásku prožije i ona. Myslela si to, když poznala Jacka. Ten ji však zradil všemi myslitelnými způsoby a teď byl po smrti. Ještě před smrtí ho odsoudili za vraždu jejich dcery Julianne, zcela podle Fayeina pečlivě promyšleného a provedeného plánu.

Na chvílku si myslela, že možná opět poznala lásku, ale i tehdy ji čekala jen zrada. Teď se držela krátkých setkání na jednu noc, s mladými muži s vytrénovanou postavou, kteří jí dali, co v posteli potřebovala, ale které nikam jinam než mezi nohy nepustila.

Faye si přidřepala ke hrobu. Vedle náhrobního kamene ležela nádherná kytice. *Dnes je tvůj den. Všechny dny jsou ostatně tvé. Vždycky tě budu milovat! Johan*

Jemně rukou psanou kartičku pohladila. Viděla před sebou Chris s Johanem v den jejich svatby, pouhý den předtím, než Chris navždy odešla.

„Taky mi chybí,“ pronesl kdosi za jejími zády a Faye sebou trhla.

„Jak jsi mě našla?“

Faye se postavila, smetla si z kolenou jehličí a listy a obala Kerstin. Úžasnou, skvělou Kerstin, která ji zvedla z úplného dna. Zlomená, zoufalá a bez peněz si tenkrát pronajala horní patro Kerstininy vily v Enskede a od té doby si byly nesmírně blízké.

„V kanceláři jsem tě nezastihla. A vím přece, že dneska by měla Chris narozeniny. Tak jsem to zkusila.“

Faye si otřela umanutou slzu.

„Přála bych si, aby tady byla. S otcem by si poradila raz dva, holýma rukama.“

„Ovšem nejdřív by mu urázla koule,“ dodala Kerstin suše a zasmála se. Pak starší žena zvažněla. „Volala mi tvoje matka a pověděla mi, cos jí řekla. Stěhováci v tvém bytě balí všechno do krabic.“

„Promiň, měla jsem ti zavolat. Potřebovala jsem nejdřív zařídit pár věcí. A ano, stěhuju se. Necítila jsem se už v bezpečí, tak jsem koupila dům. Na Lidingö. Už jsem si vyzvedla klíče. Rozhodni se sama, co bys radši, jestli chceš zůstat u sebe v bytě, nebo jít ke mně. Ale zrovna teď je pro tebe nejspíš bezpečnější zůstat na Karlavägen, jestli mám být upřímná.“

„Udělám, co si budeš přát,“ odušila Kerstin jemně a pohladila ji po tváři.

Faye měla v mnoha ohledech pocit, jako by měla dvě matky. Tu, s níž vyrostla. A pak Kerstin. Věděla, že ji Kerstin bere jako dceru.

„Dáme si u Delseliuse něco sladkého, ať oslavíme Chris? Jestli máš chvilku. A jestli je to bezpečné.“

Faye se do Kerstin zavěsila.

„Čas opravdu nemám. A nejspíš to ani není bezpečné. Ale v naprostém bezpečí teď nebudu nikde. A Chris by si přála, abychom se na jejím oblíbeném místě nacpaly mnoha tisíci kaloriemi.“

Jak tak zavěšené do sebe procházely nádherným hřbitovem, Faye na okamžik pocítila, že tíha na prsou polevuje. Vyřeší to. Společně tuhle situaci zvládnou.